

Referat despre poezia Joc secund scrisa de Ion Barbu - a treia parte

Poet modern in adevaratul sens al cuvintului, Ion Barbu cauta, in sintaxa poeziei sale, tocmai acea transcendere a unitatii notionale arbitrare a cuvintului pentru a da nastere versului cu sens unitar, "omogen" (pentru a pastra terminologia barbiana), unde sonoritatea cuvintelor in poemul citit integral ofera sensul intreg al cantecului si nu "harfele resirate" ale cuvintelor citite separat.

Poetul de avangarda Ilarie Voronca scrie, in acelasi spirit al poeziei moderne, despre "sfaramarea sintaxei pentru a lasa cuvintele in libertate".

Ion Barbu incearca sa sfame, la randul sau, o sintaxa arbitrara, pentru ca, in sonoritatea versului, cuvintele sa isi regaseasca un sens trans-notional, descarcat de intreaga sa incarcatura conventionala.

Daca poetul isi reneaga primele poeme, considerate de Tudor Vianu ca apartinand "perioadei parnasiene", acest lucru se datoreaza faptului ca autorul le considera excesiv de retorice. In volumul *Joc secund* o intreaga recuzita retorica este concentrata in imagini metaforice intotdeauna revelatoare si nu pur ornamentale, "plasticizante" in terminologia lui Lucian Blaga. O astfel de metafora cu sens revelatoriu sintetizant este chiar *Joc secund*¹. Un prim titlu al volumului este *Ochian*. Atat "ochianul" cat si "mantuitorul" si "mantuitul" azur al oglinzii, loc al mortii si renasterii, al revelatiei sensului "secund", purificat sunt imagini revelatorii pentru arta barbiana. Lentilele ochianului prelucreaza o imagine a realitatii pentru ca, prin intermediul acestora, o imagine sa-si reveleze un alt sens, transfigurat. Oglinda este locul regasirii eului profund. Apele sale "taie" si "ineaca" aparentele concrete ale realitatii pentru a oferi o imagine alta, revelatoare a sinelui.

Poezia-ritual pe care o construieste Ion Barbu este un "mijloc de cunoastere neimpartita" in care spiritul si ochiul celui ce priveste se contopesc extatic in obiectul contemplatiei sale - prin oglinda sau "ochian".